

Z cizích revuí.

Bulletin belge, roč. XII. (1931), leden—březen. (Pokračování.)

Střetný boj.

Na střetný boj se klade důraz; v něm se pozná hodnota velitelů, od nichž se požaduje síla vůle, chuť k činnosti a zodpovědnosti. Ten, kdo je dříve hotov s přípravami, vítězí (doporučuje se, aby velitelé byli co nejvíce vpředu, na místech, odkud mohou vidět bojiště a osobně řídit boj). Je třeba zabránit nepříteli, aby viděl jasné a naopak snažit se, abychom vnikli do jeho hry. Předvídati vždy horší případy a možnosti a být neustále na stráži.

Udržovati nepřitele v nejistotě — to je úlohou jezdeckta armády a předvojů. Dosíci převahu ve vzduchu neb zajistiti alespoň obranu proti letadlům. Uchovati tajemství disciplinou v telegrafickém radiovém provozu.

Zmnožiti výzvědné oddíly, které působí bojem, využití pozorování vzdušného i pozemního, studovati terén všemi veliteli všech zbraní, neponechávati nic náhodě. Vyhledávání zpráv nesmí nikdy přestat ani za postupu, ani za steče, ani po ní. Zprávami může být upřesněno křídlo nepřitele neb jeho slabé místo, na které se pak nanese hlavní úsilí útoku (Schwerpunkt).

Může se však státi, že velitel i přesto nemůže si učiniti jasný obraz o situaci a tu je třeba zaujetím sestavy a priori a vyhledáváním hlavního úsilí a priori zajistiti iniciativu v činnosti.

Polorozvinuté tvary zaujmou vojska před vstupem do dotyku s nepřitelem, jestliže zprávy byly dosti přesné nebo pod ochranou předvojů, jestliže nastala nepředvídaná srážka. Aby v posledním případě byla uchována iniciativa, nutno, aby předvoj zasáhl do boje s úporností, jestliže okolnosti to dovolí; proto v úloze má být označeno jeho chování v tomto případě. Předpisy však zdůrazňují, že takové zasazení zase nemá být slepé a překotné. Jestliže nepříteli podařilo se dříve se rozvinouti, předvoj vyplní svou úlohu obranou a jestliže nepřítel je ve značné přesile, okolnosti mohou donutiti předvoj k úplnému nebo částečnému ústupu na hlavní síly. Autor článku poznamenává, že poslední akce, t. j. odpoutání za plného dne, je však úlohou nebezpečnou.

Pravidla jsou pružná a dovolují uplatniti iniciativu plnou měrou.

Dělostřelectvo o předvojů.

V některých příkladech byl zařazen do předvoje v síle jednoho pěšího pluku lehký dělostřelecký oddíl a 1 baterie 10 cm, aniž by toto dělostřelectvo bylo dáno k dispozici velitele pěchoty. Toto dělostřelectvo se rozvine na širokém prostoru, aby nepřítel byl oklámán a donucen k opatrnějšímu jednání a donucen ukázati své vlastní síly. Podporuje pěchotu v rychlém a energickém dobývání význačných bodů na přímou žádost velitele předvoje.

Jestliže podpora v důsledku obtíží pozorování by byla méně účinná, doporučuje se včas přidělití určité části dělostřelectva jednotkám pěchoty.

Je zajímavé, že velitelství může si vytvořit zálohu dělostřelectva, již by se čelilo nepředvídaným událostem.

Chování hlavních sil.

Velitel vyhýbá se rozdrobenému a překotnému zasazování valných vojáků, avšak nerozpakuje se zasadit jednotky valných sil, vyžaduje-li toho nutnost udržet nebo využití úspěchu předvoje; v tom případě jednotky valného voje dostanou přesný a omezený cíl.

Letectvo.

Bitevní napadá zálohy, dělostřelectvo, muniční kolony, bombardovací útočí na SV. a velké cíle, stíhací útočí na pozorovací letectvo nepřátelského dělostřelectva a na jeho zvědné letectvo.

*

Autor článku uvádí jeden z příkladů střetného boje, ač sám praví, že ve střetném boji je tolik variant, že není možno uvést příklad typický. Ve všech je však patrna smělost, představivost, odpor k schematu, úpornost v provádění, aniž by však zapomínalo se na dogma bočního útoku neb útoku do zad.

Nynější doktrína využívá co nejvíce — a často až s nebezpečnou nerozvážností — některé příklady poslední války.

Přibližování za noci.

Je-li nepřítel v postavení, Němci předvídají přiblížení za noci, dokonce i pro poslední etapu, která má přivést vojska do dotyku s předními prvky obránce. Při tom starost o zajištění hraje hlavní roli — hlavně na komunikacích, kde je možno za noci očekávat největší nebezpečí.

Je předvídáno dovážení jednotek na autech, takže za jednu noc vojska mohou být přivezena ku předu o 2 pochodové etapy a vejít s obránce v dotyk o 24 hodin dříve, než to tento očekával. Je tedy nutné, aby zpravodajská služba obránce byla v činnosti nejen ve dne, nýbrž i v noci a aby velení si vždy uvědomovalo, že překvapení je vždy možné, podle toho se zařídilo a nespolehalo na propočty, jichž podkladem by byla poslední známá situace útočníka.

Zaujetí „přípravné“ sestavy k útoku (Bereitstellung).

To není naše zaujetí útočné sestavy na výchozí základně! Tato fáze začíná v prostoru mimo dosah nepřátelského pozorování a palby — tedy na 6—10 km od nepřítelů. Je to přechod z polorozvinutých tvarů (Entfaltung) do sestavy pro útok — je to uvedení „na střeh“, seskupení všech prostředků pro boj, jež je odvislé od zpráv a myšlenky manévru velitele.

Tuto operaci podporuje dělostřelectvo seskupené v rukou velitele dělostřelectva divise.

Vyžaduje-li to tma, pokrytý terén, nejistota, postupuje se metodicky od cíle k cíli, na nichž se činí zastávky co nejkratší, potřebné jen k uspořádání svazků.

Brání-li se nepřítel v improvizované posici — rychlost postupu při tom je předmětem stálé péče velitele útočníka; je-li posice 2—3 dny organisována — postupuje se metodicky, na podkladě zpráv všeho druhu, jichž vyhledávání se věnuje velká a stálá péče.

Když předsunuté obranné prvky jsou zdolány oddíly podporované silným dělostřelectvem, přistupuje se k metodickému provádění průzkumů obranné posice, zatím co hlavní síly opatrně se vyhýbají ostřelovaným prostorům. Jsou to četné dle-

stojnické hlídky vybavené i automatickými zbraněmi, spojkami a pojítky, aby zůstaly ve stálém dotyku s hlavními silami, dále dělostřelecké a ženijní hlídky, které kontrolují čelní průzkum, zatím co jezdecké hlídky je provádějí do boku nepřítele. Je to krátce hustý řetěz hlídek různých zbraní, řízených často rozkazem divise, který stanoví všeobecný úkol průzkumu a zprávy, které mají býti jednotlivými zbraněmi vyhledávány.

Aby byl zjištěn palebný plán obránce (vnější okraj hlavní palebné přehrady, umístění zbraní — hlavně těžkých kulometů), bývají vysílány — ovšem jen někdy a když to terén dovolí — silnější oddíly, jež předstírají útok a mají za úkol vyprovokovati nervosnějšího nepřítele, aby odhalil svůj obranný systém.

Z toho vyplývají pro obránce tyto závěry:

1. Organizace obrany krycí posice má velkou důležitost. Dalekými a terénu dobře přizpůsobenými palbami mohou přední strážé způsobiti značné ztráty průzkumným hlídkám a zabrániti jim získati přesné zprávy. Jednotky krycí posice, na něž se neutočí nebo jen slabě, nemají ustupovati, proto důležité body mají býti obsazovány tak, aby se mohly hájiti nejen čelně, nýbrž i do stran.

2. Mezi krycí a hlavní posicí mají býti organisovány určité důležité body k obraně, aby odtud mohla býti řízena palba děl a některých těžkých kulometů hlavní posice. (Tento způsob se v Belgii hodně používá; tato předsunutá místa jsou obsazována částmi praporů 1. sledu — obyčejně jedno pro prapor.)

★

Pisatel článku aplikuje pak tyto zásady na příkladě, kde líčí průběh navázání dotyku s předsunutými jednotkami obránce, jich zdolání, průzkum hlavní posice prováděný hlídkami různých zbraní předvoje a zaujetí „přípravného“ uclnění (Be-reitstellung) valných sil divise pro útok pod ochrannou palbou dělostřelectva, které se uskupilo předem pod záštitou předvojů.

Průzkum posice provádějí hlídky vedené důstojníky odvážně, používají při tom bočních paleb i pohybů a využívají k přepadení stráží tmy, které se nebojí, poněvadž noční boje jsou obtížné jen pro nevyycvičená vojska.

Zaujetí „přípravného“ uclnění pro útok je zde líčeno jako akce, ke které byl dán rozkaz na zprávu, že přední stráž obránce ustupují, aniž by však bylo vykááno úplného výsledku boje o krycí posici, poněvadž v tomto případě, jak pisatel uvádí, terén svým porostem a členitostí to dovoluje, zatím co v jiném, méně výhodném terénu a za jiné situace uskupení valného voje by se dalo opatrně, po úplném průzkumu hlavní posice, a mohlo by trvati i několik nocí.

Samozřejmě, že zaujetí „přípravné“ sestavy pro útok musí odpovídati myšlence manévru pro útok na hlavní posici. (Je-li tomu tak, pak pisatel buď předvádí jeden z výjimečných případů, kdy útočící měl hojně zpráv o obráncově postavení a aniž by musel vyčkati výsledků průzkumu — poslední odpory předních stráží padly v 17 hod. — vydal již v 16 hod. 30 min. rozkaz k zaujetí „přípravné“ sestavy, anebo „přípravná“ sestava odpovídá myšlence manévru pojaté a priori a ne pojaté na podkladě výsledků průzkumu hlavní posice.)

Útok.

Možno rozdělit na dvě údobí:

1. přechod hlavní palebné přehrady, po němž následuje zteč,
2. boj uvnitř posice.

Útočná sestava.

Normální šířka útočného pásma pro divisi 3—4 km, pro prapor 4—500 m. Hloubka sestavy je velká — až zdá se býti přemrštěná v pásmu hlavního úsílí. To je tím, že po prudkém průrazu se předvídá rozšiřování mezery vniku do šířky na obě strany zálohami, což nazývají Němci „Aufrollung“.

Soustřeďují se prostředky divise na 1 nebo 2 body, kde se hledá rozhodnutí, zatím co ostatní fronta bývá dotována prostředky nejnnutnějšími pro dostatečné zajištění spojení mezi útočnými skupinami.

Výchozí základna

je určena palebnými možnostmi obránce. Pisatel se přiznává, že ze čtení různých německých předpisů má dojem, že Němci neurčují výchozí základnu na vnějším okraji hlavní palebné přehrady, poněvadž mluví o „Heranarbeiten“, t. j. pracování se na ztečnou vzdálenost jako o zvláštní fási.

Užití dělostřelectva.

Autor poukazuje jako na zajímavost, které nutno si povšimnouti, že Němci ponechávají si vždy určité baterie jakoby v záloze, které jsou užity proti nepřátelskému dělostřelectvu, které se později objeví a nebylo dosud zjištěno, nebo jich části jsou ihned přiděleny pěchotě, která rychle a úspěšně postupuje. Poněvadž tím možno dosáhnouti překvapení, velitelství jim přiděluje letouny, balony, někdy i měřické čety. Nejprve se umlčují baterie obránce a pak před všemi vzdálenými úlohami je přímá podpora pěchoty. Použití dělostřelecké přímé podpory (Nahkampartillerie) a všeobecné činnosti (Fernkampartillerie) není ještě vyhraněno.

Postup na ztečnou vzdálenost.

Vůle přenést co nejdále ku předu automatické zbraně je uskutečňována pečlivým využíváním terénu, nepravidelným, iniciativním a energickým pohybem malých skupinek nebo jednotlivců, podporovaných palbou děl a jiných doprovodných zbraní pěchoty; — toť celková fysiognomie tohoto postupu v palbách obránce pěchoty. Lehké kulomety zahájí palbu co nejpозději proti cílům, jež mají před sebou, aby umožnily úderným rojům postup ku předu až na linii, která by byla co nejbližší posici obránce, a z níž by se mohlo vyraziti ke zteči. Tato linie ztečné vzdálenosti je tak blízko nepřátelské posici, aby zamezila obránci z bezpečnostních důvodů použití těchto zbraní.

Je to asi 300 m a německé předpisy praví, že postup do této vzdálenosti je velmi obtížný a doporučují využití tmy noci k postupu na ni, když nedovoluje to terén svou členitostí nebo porostem. Z toho pro obránce plyne potřeba, aby organizoval stálé pozorování prostorů, jež unikají blízkému pozorování — aby se včas mohla tam řídit palba děl a případně kulometů (Pravděpodobně autor myslí „blízkým pozorováním“ výhled jednotek pásma hlavního odporu a „stálým pozorováním“ pozorování vzdušné, z balonu a pozorovatele s větším rozhledem.).

Tento postup je pak podporován palbami děl, minometů, kulometů, které střelují vlastní vojska nebo střílí mezerami, nebo usnadňují postup palbami botnými, které se doporučují vždy, kdy je to možno.

(Přístě dále.)